

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **P. N.**, zastoupený Mgr. Ondřejem Hojgrem, advokátem se sídlem Riegrova 376/12, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovo nábřeží 1835/34, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 11. 2023, č. j. 25 A 69/2021 - 108,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ondřeji Hojgrovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalovanému byla doručena žádost T. J. (dále jen „žadatel“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*informační zákon*“), o poskytnutí informace, kolikrát obžalovaný ve věci vedené

pod sp. zn. 81 T 1/2017 (v níž byl obžalovaným žalobce) žádal od 11. 4. 2017 o nahlížení do spisu. Žalovaný této žádosti vyhověl a dne 18. 7. 2018 poskytl žadateli informaci, že „*ve věci sp. zn. 81 T 1/2017 nebyla ode dne 11. 4. 2017 nalezena ani jedna žádost obžalovaného o nahlížení do spisu. Do trestního spisu nahlížel dne 4. 7. 2017 obhájce obžalovaného – Mgr. Richard Frommner.*“

[2] Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „*krajský soud*“) domáhal určení, že poskytnutí výše uvedené informace je nezákonným zásahem. Jak uvedeno výše, obžalovaným v dané věci byl právě žalobce, který považoval poskytnutou informaci za nepravdivou, neboť o nahlížení do spisu v průběhu trestního řízení žádal opakovaně. Šíření nepravdivých informací o „*jakémkoli určitelném subjektu osobních údajů*“ je dle žalobce zásahem do práv subjektu, jehož se nepravdivá informace týká. Žalovaný tuto nepravdivou informaci jednak poskytl žadateli, a jednak ji podle § 5 odst. 3 informačního zákona zveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup, a tak ji poskytl neurčenému okruhu potenciálních adresátů.

[3] Krajský soud žalobu usnesením ze dne 17. 2. 2022, č. j. 25 A 69/2021 - 64, podle § 46 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) odmítl. Dle krajského soudu totiž z veřejně dostupných informací nebylo možné zjistit, že obžalovaným v řízení vedeném pod sp. zn. 81 T 1/2017 byl právě žalobce, a poskytnutí výše uvedené informace tak zjevně nemohlo být zásahem do jeho práv.

[4] Žalobce podal proti uvedenému usnesení krajského soudu kasační stížnost. Nejvyšší správní soud následně toto usnesení rozsudkem ze dne 24. 8. 2023, č. j. 3 As 76/2022 - 54, zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že v projednávané věci nebylo možné učinit závěr o zjevné a nepochybné neexistenci nezákonného zásahu, jelikož k identifikaci fyzické osoby může vést (v kombinaci s dalšími informacemi) i spisová značka. Krajskému soudu pak dále uložil, aby žalobu věcně projednal a posoudil, zda byla poskytnutá informace skutečně nepravdivá a zda její poskytnutí bylo nezákonným zásahem.

[5] Krajský soud následně rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 25 A 69/2021 - 108, žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[6] Na základě provedeného dokazování krajský soud zjistil, že informace poskytnutá žadateli dne 18. 7. 2018 byla nepravdivá, jelikož žalobce v období od 11. 4. 2017 do 18. 7. 2018 žádal o nahlížení do spisu ve věci vedené pod sp. zn. 81 T 1/2017 celkem osmkrát.

[7] Krajský soud následně poukázal na to, že Ústavní soud i obecné soudy vycházejí při aplikaci práva ze zásady *de minimis non curat praetor*, dle které není právní ochrana poskytována porušením práva zanedbatelného významu. Informace o tom, kolikrát v určitém časovém období žalobce požádal o nahlížení do spisu ve své trestní věci, nemá dle krajského soudu „*prakticky žádnou vypovídací hodnotu pro tazatele*“ a nemá ani žádný vliv na hodnocení charakteru či osobnosti žalobce ze strany třetích osob. Jde tedy o informaci bagatelní, která se téměř nedotýká žalobcova práva na soukromí, neboť o něm nevypovídá „*prakticky ničeho*“.

pokračování

[8] Žalobce dle krajského soudu ani netvrdil žádné zvláštní okolnosti, kvůli kterým by měla poskytnutá informace význam pro žadatele, žalobce či pro třetí osoby, a proto krajský soud usoudil, že se jedná „jen o další projev žalobcova samoúčelného sudičství, kdy žalobce vede řadu bezpředmětných sporů jen pro svou kratochvíli.“

[9] Podle krajského soudu tak poskytnutí nepravdivé informace v dané věci nepředstavovalo nezákonný zásah ve smyslu § 82 s. ř. s.

[10] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podrazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[11] Stěžovatel předně namítá několik procesních pochybení krajského soudu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Konkrétně stěžovatel tvrdí, že nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání, nebyla mu poskytnuta dostatečná lhůta na přípravu na jednání ve smyslu § 49 odst. 1 s. ř. s., a že mu krajský soud neposkytl slovo ke konečnému návrhu podle § 49 odst. 9 s. ř. s.

[12] Dále stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, jelikož z něj není patrné, jak krajským soudem citovaná usnesení Ústavního soudu souvisejí s případem stěžovatele. Usnesení Ústavního soudu navíc podle stěžovatele nejsou, na rozdíl od nálezů, obecně závazná, a proto není zřejmé, proč konkrétně v případě stěžovatele krajský soud „režignoval“ na poskytnutí ochrany jeho práv.

[13] Stěžovatel rovněž brojí proti závěru krajského soudu, že postup žalovaného nepředstavuje nezákonný zásah. Tvrdí, že informaci o počtu žádostí o nahlížení do spisu zamýšlel použít pro svou obhajobu v trestním řízení. V důsledku toho, že o něm žalovaný „produkoval lži“, byla také podle stěžovatele narušena jeho důvěra v žalovaného coby soud, který proti němu v tehdejší době vedl dvě trestní řízení. Kdokoli, kdo jeho trestní řízení sledoval, si také mohl na základě nepravdivé informace poskytnuté žalovaným učinit závěr o tom, že stěžovatel je smířen se svým odsouzením a domýšlet si důvody tohoto smíření. Navíc žalovaný ze stěžovatele učinil „lháře“, jelikož stěžovatel žadateli i dalším osobám tvrdil, že mu i přes jeho opakované žádosti nebylo umožněno nahlížení do spisu. Intenzita, jakou zásah žalovaného stěžovatel vnímá, je pak podle něj zjevná i z toho, jak dlouho již o vyslovení nezákonnosti zásahu usiluje.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti pouze odkazuje na argumentaci krajského soudu v napadeném rozsudku, se kterou se ztotožňuje.

[15] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[16] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností kasační stížnosti s ohledem na to, že se jedná již o druhou kasační stížnost v téže věci. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

opakovaná kasační stížnost není přípustná, s výjimkou případů, v nichž stěžovatel namítá, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), nicméně dospěl k závěru, že s ohledem na účel § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., kterým je zabránit, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval otázkami, ke kterým již v předchozím zrušujícím rozsudku v dané věci vyjádřil svůj závazný právní názor, nebude nepřipustná ani kasační stížnost proti druhému či dalšímu rozhodnutí krajského soudu, pokud Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozhodnutí krajského soudu pro nepřezkoumatelnost nebo jiné procesní pochybení. V takovém případě se totiž nemohl vyjádřit k meritu věci a nepřezkoumal rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Stejně tak je přípustná i opakovaná kasační stížnost napadající argumenty uvedené v rozhodnutí krajského soudu, které v předchozím řízení před kasačním soudem nebyly napadeny a napadeny ani *de facto* být nemohly (například protože první kasační stížnost podala jiná strana sporu, a neuplatní se tak § 104 odst. 4 *in fine* s. ř. s.).

[17] Předchozí kasační stížnosti stěžovatel napadal usnesení krajského soudu, kterým krajský soud žalobu odmítl, aniž by se jí věcně zabýval. Nyní stěžovatel brojí proti meritornímu posouzení žaloby, kterým se Nejvyšší správní soud doposud nemohl zabývat. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele přípustnou ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] K námitkám v kasační stížnosti zdejší soud předesílá, že z § 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale logicky i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu. Jinak řečeno, pokud stěžovatel formuloval kasační námitku velmi obecně, obdrží na ni od soudu pouze stručnou odpověď.

[20] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je totiž povinen se podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, a to i bez námitky stěžovatele. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že je srozumitelný a vychází z důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[21] Krajský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací.

[22] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v tom, že krajský soud nevysvětlil, jak citovaná usnesení Ústavního soudu souvisí s věcí stěžovatele. Krajský soud v napadeném rozsudku konkrétně uvedl, že „[j]ak Ústavní soud, tak obecné soudy

pokračování

při aplikaci práva vycházejí z klasické zásady minima non curat praetor, tedy ze zásady, že právní ochrana není poskytována porušením práva zanedbatelného významu, neboť zájem na ochraně práv v takových případech ustupuje zájmu na efektivnosti využití státního aparátu. Jak uvedl kupříkladu Ústavní soud v usnesení sp. zn. IV. ÚS 941/16 ze dne 23. 11. 2016, ve věcech tzv. objektivně bagatelního významu zanedbatelný zásah do subjektivních práv jednotlivce není již z kvalitativního hlediska obecně schopen založit porušení základních práv a svobod. (Obdobně judikoval i v usneseních sp. zn. IV. ÚS 2497/11 ze dne 19. 9. 2011, sp. zn. II. ÚS 53/11 ze dne 11. 1. 2011 či sp. zn. III. ÚS 405/04 ze dne 25. 8. 2004, publ. pod č. 43/2004 Sb. n. a u.)“

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí. V citované pasáži napadeného rozsudku krajský soud pouze obecně pojednává o zásadě *de minimis non curat praetor*, přičemž citovaná usnesení Ústavního soudu představují toliko ilustrativní výčet případů, ve kterých Ústavní soud tuto zásadu aplikoval. Krajský soud tedy srozumitelně (a tedy i přezkoumatelně) vyložil své úvahy k uvedené zásadě. Pokud jde o skutečnost, že usnesení Ústavního soudu nejsou obecně závazná, ani ta již ze své povahy nemůže být důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Nad rámec nutného Nejvyššího správní soud dodává, že precedenční nezávaznost usnesení Ústavního soudu neznamená, že by jimi soudy nemohly argumentovat pro jejich přesvědčivost, pokud je tato argumentace srozumitelně vysvětlena (jako tomu bylo v případě napadeného rozsudku).

[24] Nejvyšší správní soud shrnuje, že napadený rozsudek krajského soudu neshledal nepřezkoumatelným, a to ani z důvodů namítaných stěžovatelem, ani z případných jiných důvodů, ke kterým by byl kasační soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

[25] Nejvyšší správní soud se dále zabýval namítanými vadami řízení, i k těm je totiž podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

[26] Ze soudního spisu krajského soudu zdejší soud ověřil, že krajský soud nařídil jednání na den 29. 11. 2023 a na toto jednání předvolal zástupce stěžovatele a žalovaného. Předvolání bylo zástupci stěžovatele doručeno dne 2. 11. 2023. Stěžovatel samostatně předvolán nebyl. Krajský soud však požádal Věznicí Mírov, ve které se stěžovatel v tu dobu nacházel, o zajištění jeho účasti na jednání prostřednictvím videokonference. Tímto způsobem se stěžovatel jednání následně zúčastnil.

[27] Ústavní soud v nálezu ze dne 26. 4. 2005, sp. zn. I. ÚS 560/03 (všechna rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz) uvedl, že „podle čl. 38 odst. 2 Listiny má každý právo na to, aby věc byla projednána v jeho přítomnosti. Má-li být výše uvedené základní právo realizováno, musí být účastníkovi umožněno, aby se jednání mohl zúčastnit, takže účastník musí být o jeho konání soudem vyrozuměn. Předvolání k ústnímu jednání je proto třeba doručit nejen právnímu zástupci účastníka, ale i přímo účastníkovi řízení, který musí být soudem samostatně obeslán.“ Tento závěr později do své judikatury promítl i Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 30. 12. 2008, č. j. 4 Azs 82/2008 - 56).

[28] Z citované judikatury vyplývá, že účelem samostatného předvolání účastníka je umožnit mu realizovat své právo na projednání věci v jeho přítomnosti. Krajský soud toto

právo umožnil stěžovateli realizovat tak, že zajistil jeho účast na jednání prostřednictvím videokonference, čímž fakticky účel předvolání naplnil. Nejvyšší správní soud proto v postupu krajského soudu neshledává pochybení.

[29] Pokud jde o skutečnost, že stěžovateli nebyla poskytnuta dostatečná lhůta na přípravu, k tomu zdejší soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2023, č. j. 6 As 24/2021 - 30, č. 4536/2023 Sb. NSS, dle kterého *„nedodržení nejkratší zákonem stanovené doby 10 dnů poskytnuté účastníkům řízení pro přípravu k projednání věci samé při nařízeném jednání podle § 49 odst. 1 s. ř. s. nemusí být podle okolností takovou vadou řízení, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*

[30] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že stěžovatel vznesl námitku, že nebyl osobně předvolán, a tedy neměl dostatek času k přípravě na jednání, již na samotném jednání v řízení před krajským soudem. Stěžovatel však nepožadoval odročení jednání a souhlasil s projednáním věci na nařízeném jednání. Současně Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovateli byl v řízení před krajským soudem ustanoven zástupce, který byl na jednání předvolán s dostatečným předstihem. O ustanovení zástupce přitom stěžovatel žádal z důvodu, že sám nebyl schopen před soudem hájit své zájmy.

[31] Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že pokud by byl na jednání předvolán v dostatečném předstihu, mohlo by to vést k jinému výsledku řízení před krajským soudem. S ohledem na výše uvedené proto Nejvyšší správní soud konstatuje, že nedodržení zákonem stanovené minimální doby pro přípravu na jednání v řízení předcházejícím napadenému rozsudku není vadou, která by měla za následek nezákonnost rozsudku krajského soudu.

[32] Co se týče stěžovatelova tvrzení, že mu krajský soud údajně neudělil slovo ke konečnému návrhu podle § 49 odst. 9 s. ř. s., k tomu zdejší soud uvádí, že taková skutečnost ze spisu krajského soudu nevyplývá. Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu zjistil, že krajský soud na jednání dne 29. 11. 2023 po skončení dokazování vyzval zástupce stěžovatele k přednesu konečného návrhu, který tak rovněž učinil. Účelem institutu konečného návrhu je umožnit účastníkovi reagovat na výsledky dokazování provedeného při jednání, vyjádřit svůj názor na skutkovou a právní stránku věci a případně v tomto směru upravit svůj návrh na rozhodnutí ve věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2010, č. j. 3 Ads 94/2009 – 85). Tento účel je naplněn bez ohledu na to, zda konečný návrh pronese zástupce účastníka nebo účastník sám. Nejedná se tak o nezastupitelný úkon, který by účastník musel činit osobně (nejde o obdobu *„posledního slova“* ve smyslu § 217 trestního řádu). Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že krajský soud stěžovateli slovo ke konečnému návrhu udělil a stěžovatel toto své procesní právo též realizoval, pouze tak neučinil přímo, ale prostřednictvím svého zástupce, což s ohledem na výše uvedené je standardní a nelze to považovat za procesní vadu.

[33] Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[34] Zdejší soud se následně zabýval námitkami stěžovatele, kterými brojl proti závěru krajského soudu, že postup žalovaného nepředstavuje nezákonný zásah do práv stěžovatele ve smyslu § 82 s. ř. s.

pokračování

[35] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře s odkazem na zásadu *de minimis non curat praetor* konstantně uvádí, že „za nezákonný zásah nelze označit jakýkoli nezákonný postup správního orgánu, ale pouze takový postup, který dosáhne určité intenzity. Jen takový postup může naplnit podmínky stanovené v § 82 s. ř. s. Ochranu ve smyslu tohoto ustanovení je nutné poskytnout jen proti nezákonným postupům, které představují reálný (nikoliv jen imaginární či mizivý) dopad do práv žalobce“ (viz rozsudek ze dne 13. 6. 2024, č. j. 3 As 156/2023 - 90; srov. také rozsudky ze dne 7. 4. 2020, č. j. 10 As 306/2019 - 20, či ze dne 16. 8. 2023, č. j. 2 As 90/2023 - 58).

[36] V nyní projednávané věci stěžovatel tvrdí, že informaci o počtu žádostí o nahlížení do spisu zamýšlel použít pro svou obhajobu v trestním řízení. Toto tvrzení se však jeví jako účelové. Nejvyšší správní soud předně podotýká, že stěžovatel nebyl žadatelem o uvedenou informaci, tudíž to nebyl on, kdo se aktivně snažil informaci získat (jak by tomu pravděpodobně bylo, pokud ji chtěl skutečně sám použít). Takový postup by ostatně byl absurdní, neboť stěžovatel si je vědom, kolikrát o nahlížení do trestního spisu ve své věci žádal a odpovídající informace by měl obsahovat i soudní spis. Dále stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že žadatel o poskytnutí informace požádal z důvodu, že si stěžovatel žadateli „stěžoval“, že mu nebylo umožněno nahlížet do spisu v jeho trestní věci. Z toho tedy vyplývá, že ani žadatel o poskytnutí informace ne žádal proto, aby ji dále poskytnul stěžovateli, ale naopak z jiných důvodů. Nadto není zřejmé, jak konkrétně by uvedenou informaci mohl stěžovatel pro svou obhajobu v trestním řízení využít. Jak již bylo uvedeno, stěžovatel si byl vědom toho, kolikrát o nahlížení do spisu žádal, a nepotřeboval tedy tuto informaci zjišťovat. Poskytnutá informace nebyla rovněž nezbytná k prokázání stěžovatelových tvrzení o neumožnění nahlížení do spisu, jelikož tuto skutečnost si mohl odvolací (a případně i dovolací) soud sám ověřit ze soudního spisu.

[37] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že intenzitu dopadu postupu žalovaného na práva stěžovatele nelze posuzovat na základě doby, po jakou se stěžovatel domáhá prohlášení postupu žalovaného za nezákonný zásah. Skutečnost, že se stěžovatel vede daný spor v nyní projednávané věci již dlouhou dobu, nijak nesvědčí o oprávněnosti jeho nároku, tato skutečnost nanejvýš může svědčit o stěžovatelově zájmu na výsledku sporu. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že stěžovatel může postup žalovaného ryze subjektivně vnímat jako intenzivní zásah do svých práv, to však není pro posouzení, zda jde o nezákonný zásah, rozhodné. Nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s. totiž může být, jak již bylo uvedeno výše, pouze takový nezákonný postup správního orgánu, který má **reálný** (tedy objektivní) dopad do práv stěžovatele určité intenzity. Nejvyšší správní soud dodává, že se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, podle něhož stěžovatel zjevně chápe vedení tohoto a podobných sporů (srov. např. rozsudky kasačního soudu ze dne 23. 3. 2023, č. j. 1 As 289/2022 - 24; ze dne 26. 5. 2023, č. j. 4 As 16/2023 - 39; ze dne 5. 9. 2023, č. j. 3 As 61/2022 - 56; ze dne 26. 2. 2024, č. j. 10 As 1/2024 - 12; nebo ze dne 18. 3. 2024, č. j. 5 As 304/2023 - 15) jako kratochvíli, již bezúčelně zatěžuje justiční systém.

[38] Pokud jde o zbylé skutečnosti, které dle stěžovatele svědčí o intenzitě zásahu do jeho práv, a které zdejší soud rekapituloval v odstavci [13] tohoto rozsudku, tato tvrzení stěžovatel uplatnil až po vydání rozsudku krajského soudu, a Nejvyšší správní soud k nim proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřihlížel.

[39] S ohledem na výše uvedené zdejší soud konstatuje, že krajský soud nepochybil, pokud v projednávané věci dospěl k závěru, že postup žalovaného není nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

[40] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. (výrok I. tohoto rozsudku).

[41] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se žádnému z účastníků nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti (výrok II. tohoto rozsudku).

[42] Zástupce stěžovatele, advokát Mgr. Ondřej Hojgr, byl stěžovateli ustanoven již v řízení před krajským soudem. Ze spisu vyplývá, že ustanovený zástupce v nynějším řízení o kasační stížnosti učinil dva úkony právní služby, a to „*porada s klientem formou videohovoru*“ dne 20. 12. 2023 a sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „*advokátní tarif*“)]. Za ně mu náleží odměna podle § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 advokátního tarifu v celkové výši 6 200 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za úkon „*porada s klientem v místě v.*“ ze dne 22. 11. 2023 a za účast na jednání před krajským soudem ze dne 29. 11. 2023, jelikož tyto úkony nesouvisely s řízením o kasační stížnosti, ale s řízením před krajským soudem. Ze stejného důvodu pak zdejší soud nepřiznal ani náhradu cestovních výdajů spojených s těmito úkony. Nejvyšší správní soud dále nepřiznal odměnu za podání označené jako „*Doplnění kasační stížnosti*“ ze dne 10. 1. 2024, ve kterém stěžovatel pouze citoval judikaturu Ústavního soudu, která je zdejšímu soudu známá, a tvrdil skutečnosti, které nebyly pro rozhodnutí Nejvyššího správního soudu relevantní; nejednalo se tedy o účelně vynaložené úkony právní služby, za které by odměna náležela. Ke dvěma úkonům právní služby se přiznává náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu v celkové výši 600 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a odst. 1 advokátního tarifu), proto se odměna zvyšuje o částku odpovídající sazbě této daně (21 %), konkrétně o 1 428 Kč. Zástupci stěžovatele se tedy přiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč (výrok III. tohoto rozsudku). Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dní od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese stát (§ 60 odst. 4 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. července 2024

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu